

сподарь зло или добро, а той като кученце тичка около му, и винаги похвалява негово-то обхождене. — Тъй отъ тойзи редъ хора-та съ най нихилити, а и самъ си Голосъ отъ този е рѣдъ; защото е предъ ваши-тѣ очи страшиливъ като мишка, а надъ починенны-тѣ по свирѣпъ отъ Тигарь. (*Берта влѣзва и дръжи въ рѣкѣ тѣ си писмо*).

ПОЗОРИЩЕ IV.

БЕРТА и Предни-тѣ.

БЕРТА- (*Поклонява ся и цѣлува на графъ-те рѣкѣ*). Ето милостивый господине писмо, кое-то ми е милостива госпожа Гравица предала презъ темничны-тѣ прозорець, да ви го предамъ, кога си дойдете отъ войнѣ.

ГРАФЪ-ТЪ. (*Земва писмо то*). А какъ е тя можала да ти го даде изъ тѣмницѣ-тѣ, и какъ е видѣла да пише?

БЕРТА. Азъ отидохъ на тѣмничны-тѣ прозорець, и занесохъ ѿ жалостень гласъ, че ще погине; а тя ми заповѣда да ѿ донесѣ перо, свещъ дивить и книгѣ, па написа писмо, и ми го даде, и ми хариза бисера си отъ вратъ-тѣ, думаючи: На, Берто, тойзи мой вѣнчаный бисерь, кой то ми е Сигфридъ самъ си съ рѣкѣ-тѣ си прикачилъ на врата, на тойзи вратъ, когото е той кичилъ съсь сѣкаквѣ драгоцѣнность, а сега заради проклетого Голоса позволява да го пресѣкѣтъ целати, и да убѣжтъ невинно-то ми детенце. (*Графъ-тѣ отъ жалость политѣ и извика*).

ГРАФЪ-ТЪ. Доста — доста, не хуртувай вече. — — (*Берта отважда*). О проклетый часе, —